

der snarest mulig maa blive anskaffet et Søsterskib til Redningsdamperen „Vestkysten“, der ikke blot, som bekendt, har reddet saa mange Mennesker fra øjensynlig Livsfare, men tillige tjent Fiskerne til stor og stadig Beroligelse, saaledes at de i Tillid til den vove sig ud paa Havet i Vejr, hvor de ellers neppe turde gøre det, men maatte blive hjemme. Ad denne Vej forøges deres Fiskedage og Udbyttet af deres farefulde Erhverv ikke lidt. Idet jeg paa Udvalgets Vegne anbefaler disse Henstillinger til den højtærede Ministers Velvillie, skal jeg slutte med at anbefale det høje Ting at vedtage det foreliggende Forslag i uforandret Skikkelse.

Johnsen: Naar jeg for mit Vedkommende har undladt at stille Ændringsforslag om, at Anlægget af en Fiskerihavn ved Skagen udgaar af Lovforslaget, uagtet jeg ved første Behandling fremdrog forskellige Indvendinger mod denne Del af Lovforslaget, er det ikke, fordi jeg senere er kommen til en anden Opfattelse angaaende dette Havneanlæg. Jeg er fremdeles ikke overbevist om, at der er saa stor Trang til en Havn ved Skagen, at der er Grund til at skride til Anlægget af en saadan paa dette Sted, i alt Fald saa længe der ikke fra Statens Side er gjort mere, end der er til Ophjælpning af det egentlige Vestkystfiskeri, ligesom jeg heller ikke er kommen bort fra Tvivlen om, at Forholdene ved Skagen overhovedet tilstede Anlæg af en landfast Havn, som kan holdes fri for Tilsanding uden uforholdsmæssige store Udgifter aarlig. Denne Tvivl er ikke bleven mindre, efter at jeg nærmere har undersøgt de af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) ved første Behandling berørte Forhandlinger i Rigsdagen i Samlingen 1888—89 angaaende Jernbanen fra Skagen til Frederikshavn, idet det heraf fremgaar ikke blot som nævnt af det ærede Medlem, at man i Landstingets Udvalg var af den bestemte Opfattelse, at det ikke vilde være muligt at komme til Anlægget af en Havn ved Skagen, paa Grund af de uheldige Jordbundsforhold etc., men tillige, at Regeringen, naturligvis støttet paa sine Teknikeres Erklæring, var af ganske samme Mening. I saa Henseende hedder det i Motiverne til Lovforslaget angaaende den omtalte Bane: „Naar man tidligere har næret Tvivl om, hvorvidt Bestræbelserne burde rettes paa Forbedring af Forbindelsen til Lands eller til Vands, da er denne Tvivl for saa vidt løst, som de omfattende Undersøgel-

ser der ere blevne anstillede om Muligheden af et Havneanlæg ved Skagen, i større eller mindre Stil, have godtgjort, at et saadant Anlæg maa anses for uigennemførligt“. Men selv om man maatte kunne se bort fra disse Betæneligheder, forekommer det mig dog, at det vilde have været rigtigst at afvente Resultatet af den yderligere Undersøgelse, som den højtærede Minister vil lade foretage af „de dygtigste Teknikere“, som staa til Raadighed, angaaende Spørgsmaalet, om det bør være en landfast Havn eller en Øhavn, hvad kun vilde være i Overensstemmelse med, hvad der sædvanlig er Tilfældet, at Rigsdagen ikke tager Beslutning om en Sag, forinden den er fuldstændig oplyst og undersøgt. — Grunden til, at jeg har undladt at stille Ændringsforslag om, at Skagens Havn udgaar af Lovforslaget, er alene den, at Vedtagelsen af et saadant Forslag efter al Sandsynlighed vilde have til Følge, at der ikke blev gennemført nogen Del af Lovforslaget i Aar, og det kan jo kun være usikkert, hvorledes det vilde gaa næste Aar, saa meget mere usikkert, som der, efter hvad der forlyder, skal finde nyt Folketingsvalg Sted i Sommerens Løb. medens jeg tillægger Anlægget af de foreslaaede Læmoler og Høfder en saa stor Betydning, at jeg mener, det vel kan forsvares at lade Skagenshavnen følge med, selv om det skulde vise sig, at dette Anlæg ikke fuldt ud kommer til at svare til de Forventninger, som næres til det, saavel med Hensyn til den Betydning, det vil faa for Fiskerne og Fiskeriet som med Hensyn til dets Holdbarhed. Man maa da haabe det bedste, haabe, at den højtærede nuværende Minister har set rigtigt, og at Ministeren i 1888 har taget fejl ved Bedømmelsen af dette Havneanlæg, saa at det ikke bliver, saaledes som et Medlem paa den for nylig afholdte Generalforsamling i Dansk Fiskeriforening mente, det vilde blive, en beklagelig Kendsgerning. — Naar den ærede Ordfører berørte Læmolerne, saa er der ikke Grund for mig til at komme videre ind paa dette Spørgsmaal, da denne Del af Lovforslaget ogsaa er indstillet til Vedtagelse, men jeg ønsker dog at sige, at det forekommer mig, at den ærede Ordfører med noget stærke Farver skildrede de Indvendinger, som i Udvalget ere fremkomne mod Læmolerne, medens han mindre stærkt fremhævede de Fordele, som Læmolerne ville bringe Fiskerne. Hvilke disse Fordele ere, behøver jeg ikke her at nævne, jeg kan i saa Henseende indskrænke mig til at henvise dels